

Arrest

nr. 189 507 van 6 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER HAERT *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 april 2016.

1.3. Op 3 juni 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 181 688 van 2 februari 2017 voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet omdat wezenlijke elementen, met name essentiële informatie waarop het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt in de aanvullende nota ontbreekt.

1.4. Op 20 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger afkomstig uit Bagdad. U bent een sjiitische moslim van Arabische etnische origine. U woonde sinds uw geboorte tot uw vertrek uit Irak – samen met uw ouders en uw drie jongere broers - in al-Khademiya, een overwegend sjiitische wijk in Bagdad. U volgde onderwijs in de middelbare school te al-Khademiya. Op het moment van het incident zat u in het zesde middelbaar en diende u uw eindexamens nog af te leggen, waardoor u tot op heden uw middelbaar schooldiploma niet behaalde.

Eind juli 2013 werd u op straat aangesproken door een zekere K.(...). U kende deze persoon enkel vanuit de buurt, hij baatte een kledingzaak uit. Op deze bewuste dag droeg K.(...) een militair uniform. Later kwam u te weten dat hij deel uitmaakte van Jeysh al-Mehdi (Mehdi-leger). Hij had u een tijdje daarvoor op een huwelijksfeest gezien in het gezelschap van twee soennitische vrienden, B.(...) en M.(...). K.(...) verzocht u om uw vrienden naar een niet nader bepaalde plaats in al-Khademiya te lokken. Een tweetal weken later kwam K.(...) met een viertal personen naar uw huis en vroeg om uw vader te spreken. Hij herhaalde aan uw vader wat hij eerder tegen u zei en voegde eraan toe dat jullie moesten doen wat hij jullie opdroeg. Uw vader ging akkoord met de opdracht om van hen verlost te zijn. Op 26.08.2013 kreeg u opnieuw bezoek van het Mehdi-leger. Deze keer kwamen ze met meer personen en was hun leider, S.(...) O.(...), tevens aanwezig. De militieleden vielen bij u binnen, spraken opnieuw met uw vader en deelden aan u een klap op uw voorhoofd uit. U kreeg de boodschap dat u binnen een termijn van twee weken de opdracht moest uitgevoerd hebben, zo niet zou u of uw familie iets aangedaan worden. De dag hierop volgend dook u onder bij uw vriend S.(...) in al-Shalchia (een wijk in Bagdad). U maakte uw documenten in orde en vertrok op 9 september 2013 met de bus naar Turkije. Op 4 oktober 2013 verzocht u in Turkije tot toekenning van asiel bij UNHCR. De UNHCR registreerde uw asielaanvraag en zou u op 26 april 2016 een dossiernummer toekennen. U woonde meer dan twee jaar in Yalova en werd al die tijd financieel ondersteund door uw familie. Omwille van een uitzichtloze situatie in Turkije en het gebrek aan hulp van het UNHCR besloot u op 16 augustus 2015 Turkije te verlaten en naar Europa te komen. U kwam op 8 september 2015 in België aan en verzocht op 10 september 2015 tot asiel.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw Turkse verblijfskaart, een bewijs van uw inschrijving bij het UNHCR te Ankara, uw sportkaart en uw examenkaart. Daarnaast legt u een kleurenkopie neer van gans uw paspoort en een kopie van de woonstkaart van uw vader.

B. Motivering

U verklaart dat u in Irak zal vervolgd worden door het Jeysh al-Mehdi omdat u het naliet een opdracht voor hen uit te voeren.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas. Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door vaagheden en tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen.

Er dient opgemerkt te worden dat er aan uw verklaringen over de vervolgingsfeiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, geen enkel geloof kan gehecht worden. Dat blijkt uit verschillende elementen. Zo kan er verwacht worden dat iemand die recent voor zijn vertrek uit zijn geboorteland persoonlijk vervolgd wordt, hierover spontaan en doorleefd kan vertellen. Wanneer u echter gevraagd wordt om vanaf het begin tot het einde gedetailleerd te vertellen wat u overkomen is, houdt u het bij een summiere opsomming van de feiten zonder al te veel details toe te voegen (CGVS p.11). Zelfs wanneer u bijkomende vragen worden gesteld, antwoordt u hier zeer beknopt op en dient u meermaals het antwoord schuldig te blijven (CGVS p.12-18). Alle spontaniteit in uw verklaringen ontbreekt. Zo vertelt u dat u K.(...) niet persoonlijk kende, wel dat u wist dat hij een kledingwinkel uitbaatte maar herinnert u zich niet of u ooit kledij bij hem kocht (CGVS p.13). Eveneens dient u het antwoord schuldig te blijven op de vraag of K.(...) bij jullie eerste confrontatie gewapend was (CGVS p. 13). Inzake het eerste bezoek van K.(...) aan uw huis vertelt u dat hij was vergezeld van 2-3 personen, nadien spreekt u over 3-4 personen (CGVS p.11, p.14). Gevraagd om de kledij van de leden te beschrijven komt u niet verder dan 'gewoon gekleed' (CGVS p.14). Verder kan u niet met zekerheid zeggen of de militieleden al dan niet gewapend waren en geeft u aan geen details te kennen over het gesprek dat gevoerd werd tussen

K.(...) en uw vader, simpelweg omdat u zich dit niet meer kan herinneren (CGVS p.15-16). Tevens blijkt u weinig te kunnen vertellen over het tweede huisbezoek van de militie. Gevraagd naar het aantal militieleden dat uw woonst betraden, antwoordt u 'veel'. U blijkt niet in de mogelijkheid om een benadering van het aantal te geven, noch met hoeveel wagens ze zich verplaatsten (CGVS p. 15-16). Opnieuw slaagt u er niet in om de kledij van uw bedreigers te kunnen omschrijven en houdt u het vaag wanneer u spreekt over de wapens die ze droegen (CGVS p.16). U kan zich maar een deel van de conversatie voor de geest halen en meent ook de duur van het huisbezoek niet te kunnen herinneren (CGVS p.16). Het geheel van deze vaststellingen maakt uw bewering dat u in juli-augustus 2013 tot driemaal toe door leden van het Jeysh al-Mehdi werd bedreigd onaannemelijk. Zoals reeds eerder aangehaald kan van u immers verwacht worden dat u hierover meer gedetailleerd, spontaan en doorleefd zou kunnen vertellen.

Bij aanvang van uw asielrelaas stelt u einde juli 2013 te zijn aangesproken door K.(...) . U zegt hierover dat hij in een auto zat, alleen of met nog een ander persoon (CGVS p. 11). Later in het interview vertelt u dat K.(...) u vanuit de auto riep en dat u bij hem instapte (CGVS p.13). Indien u in de auto stapte - zoals u beweert - zou u moeten weten of K.(...) in zijn auto al dan niet in het gezelschap was van een ander persoon.

Het weinig geloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt verder onderstreept omwille van tegenstrijdige verklaringen over het doel van uw opgelegde missie. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u uw vrienden moest lokken om zo hun hooggeplaatste vaders te kunnen bereiken (Vragenlijst DVZ 3.5). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal rept u hier met geen woord over. U antwoordt negatief op de vraag of u een reden kreeg waarom u uw vrienden moest lokken (CGVS p.12) en stelt zeer duidelijk niet te weten waarom de militie eveneens B.(...) viseerde (CGVS p.14). Geconfronteerd met uw verklaring bij DVZ ontkent u dit gezegd te hebben en beweert u enkel uw vermoedens te hebben uitgesproken (CGVS p. 19). Deze uitleg kan echter niet worden aangenomen. Uw verklaringen in de vragenlijst zijn niet van die aard dat ze opgevat kunnen worden als speculaties van uwentwege. Zo verklaarde u het volgende op DVZ: 'hij begon me vragen te stellen over mijn vrienden', 'hij vroeg me ook naar een andere vader van een kennis van mij genaamd B.(...)' en 'K.(...) vroeg me M.(...) en B.(...) te ontvoeren om zo hun hooggeplaatste vaders te lokken naar Kazemia'. Deze verklaringen tonen aan dat u bij DVZ wel degelijk sprak over feiten die hebben plaatsgevonden en niet over iets dat u vermoedde, zoals u het Commissariaat-generaal graag wil doen geloven.

Verder is het enigszins opmerkelijk te noemen dat u minstens M.(...), die u omschrijft als een goede vriend van u, niet inlichtte over het feit dat het al-Mehdi-leger hem in het vizier had noch over het feit dat u Irak ontvluchtte. U sprak hem een laatste keer voor uw vertrek uit Irak en informeerde nadien eenmaal bij een vriend naar zijn situatie (CGVS p. 17, 19-20). U repliceert hierop dat u hem onrechtstreeks inlichtte door hem de boodschap te geven sjiitische wijken en plaatsen onder toezicht van het al-Mehdi-leger te mijden. Gezien uw vriendschap met M.(...) en de ernst van de bedreigingen is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u toch iets meer interesse aan de dag zou leggen omtrent het lot van uw vriend en hem minstens op de hoogte zou hebben gesteld van wat er zich precies afspeelde.

Ten slotte is het bedenkelijk dat u geen eensluidende verklaringen aflegt betreffende eventuele bezoeken van de militie aan uw familie, na uw vertrek uit Irak. Bij aanvang van uw asielrelaas op het Commissariaat-generaal vertelt u spontaan dat uw familie kort na uw vertrek uit Irak opnieuw bezoek kreeg van de militie. Uw vader werd geslagen en uitgescholden en er werd naar u gevraagd (CGVS p. 11). Wanneer er later in het interview gevraagd wordt hoe vaak uw familie na 26 augustus 2013 nog benaderd werd door de militie dient u het antwoord schuldig te blijven ('ik kan me niets herinneren maar weinig', CGVS p. 18), vervolgens zegt u zich terug te kunnen herinneren dat het om een eenmalig feit ging (CGVS p.18). Dergelijke incoherente en volatiële verklaringen ondermijnen bijkomend de geloofwaardigheid van uw relaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De documenten kunnen eerder aangehaalde tegenstrijdigheden niet verklaren of weerleggen. Dit geldt zowel voor uw identiteitsdocumenten (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort, woonstkaart) en de documenten betreffende uw studie en verblijf in Turkije (Turkse verblijfskaart, UNHCR-inschrijvingsbewijs, sportkaart, examenkaart). Al deze gegevens worden door het CGVS allerm minst betwist. Ze kunnen echter eerder aangehaalde vaagheden en inconsistenties niet verklaren of weerleggen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility

Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien

worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid*", stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

In een eerste onderdeel – met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus krachtens artikel 48/4 van de vreemdelingenwet – betwist verzoeker het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker ontleedt de verschillende aspecten van de bestreden beslissing en stelt vast dat de commissaris-generaal erkent dat er in Bagdad sprake is van een intern gewapend conflict, wel betwist de commissaris-generaal de mate van willekeurig geweld. Verzoeker is echter van mening dat de situatie van willekeurig geweld in Bagdad wel degelijk de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt en onderneemt een poging om deze stelling, aan de hand van verschillende parameters afgeleid uit (de rechtspraak met betrekking tot) artikel 3 EVRM en toegepast op de criteria gehanteerd door het Commissariaat-generaal, te onderbouwen. Zo is verzoeker van oordeel dat het duidelijk is dat de partijen, betrokken in het conflict, gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken "die van aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers", zoals onder meer blijkt uit de COI Focus Bagdad van 23 juni 2016. Verzoeker citeert ten dien einde eveneens uit een aantal recente persartikelen die het hoge aantal (recente) terreuraanslagen, evenals het hoge dodental optekenen. Voorts is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal geenszins de intensiteit van de aanslagen betwist, zoals tevens blijkt uit het artikel "*Musings on Iraq*". Verzoeker laakt evenwel dat de COI Focus Bagdad van 23 juni 2016 onder de titel "zware aanslagen in Bagdad" geen verduidelijking geeft over de definitie en slechts melding maakt van het minimaal aantal slachtoffers; een cijfer dat overigens veel lager ligt dan dit in het artikel "*Musings on Iraq*". Verzoeker stelt dat er in 2015 gemiddeld 10 burgers per dag overleden zijn in Bagdad, verwijst hiervoor naar "*Iraq Body Count*" en is van oordeel dat: "*Als we verwijzen naar de recente aanslagen in Parijs op 13.11.2015 en Brussel op 22.03.2016 en de omvang dat dergelijke drama's nemen in de hele westerse wereld, mag men de dagelijkse aanslagen in Bagdad niet*

minimaliseren." Verzoeker meent dat er duidelijk sprake is van willekeurig geweld waarvan alle burgers het slachtoffer kunnen zijn en steunt hiervoor onder meer op een citaat van minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders, de reisadviezen van respectievelijk Canada, Verenigd Koninkrijk en België en de opmerking van Hans Christof Graf von Sponeck waarin hij aangeeft dat er geen vooruitgang zichtbaar lijkt op het terrein. Hij verwijst bovendien naar de diepe politieke crisis die de regering en het Parlement verontrust en laat optekenen dat op 20 mei 2016 minstens vier betogers gedood werden en meer dan 500 personen gewond raakten door de Iraakse veiligheidstroepen.

Waar in de bestreden beslissing nog overwogen wordt dat er een significante daling van het geweld in Bagdad is waar te nemen, stelt verzoeker vast: "(...) **is de situatie in Bagdad werkelijk niet veranderd tussen augustus 2015, wanneer de subsidiaire bescherming werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad, en eind oktober 2015/april 2016/september 2016, wanneer de subsidiaire bescherming niet meer werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad.**" Verzoeker voert voorts aan

dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing cruciale elementen uit de COI buiten beschouwing laat. Verzoeker uit verdere kritiek op COI Focus Bagdad van 23 juni 2016 waar hij betoogt dat de informatie verzameld door het Commissariaat-generaal niet beantwoordt aan de verplichting van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, meer bepaald betwist verzoeker het gebruik van anonieme bronnen in de COI. Verder laakt verzoeker het gebrek aan actualisering van de informatie en het gebrek aan volledigheid en verkorte weergave van de werkelijkheid. Verzoeker vervolgt zijn uiteenzetting met verwijzingen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de Raad besloot tot respectievelijk de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 12 mei 2015) of de vernietiging van de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming (RvV 12 april 2016, nr. 165 615 en nr. 165 616). Verzoeker citeert uit een aantal recente rapporten en (internationale) artikelen om zijn stelling verder kracht bij te zetten. Verzoeker concludeert voorts, na een uitgebreide documentering van de cijfers en recente gebeurtenissen in Bagdad, dat geen belangrijke daling van willekeurige doden van burgers in Bagdad vast te stellen is en dat: ***"Al deze elementen wijzen erop dat de veiligheidssituatie in Bagdad rampzalig blijft, steeds erger wordt en dat er in werkelijkheid niets veranderd is in positieve zin Bagdad sinds de helft van het jaar 2013.***

Verzoeker stelt zich derhalve de vraag waarom, in juni 2015, de CGVS van mening was dat Bagdad een vrij uitzonderlijke situatie kende en dus de subsidiaire bescherming aanbood en waarom de CGVS vandaag een andere mening heeft. Hij stelt zich vragen over de objectieve argumenten die een dergelijk verschil in behandeling uitleggen, aangezien zij niet op de vermindering van het aantal slachtoffers in Bagdad kunnen gebaseerd zijn.

Verzoeker is dus van mening dat een juiste en onpartijdige re-evaluatie, die alle vereiste elementen in overweging neemt, van deze veiligheidssituatie noodzakelijk is die zou leiden tot de vaststelling dat de subsidiaire bescherming toegekend moet worden aangezien de voorwaarden die aan deze toekenning in het jaar 2013 hebben voorgezeten, minder rampzalig zijn dan de huidige voorwaarden, en aangezien er geen enkele belangrijke daling sinds de herinvoering van de subsidiaire bescherming door de CGVS in december 2013 heeft plaatsgevonden."

Verzoeker wijst bovendien op het onvermogen van de Staat om de burgers te verdedigen en citeert ten dien einde uit Caritas, het verslag van CEDOCA van juni 2016 en Human Rights Watch. Voorts betoogt verzoeker dat talrijke Irakezen sinds maanden manifesteren tegen de corruptie van de regering en vragen dat een nieuwe regering wordt aangesteld. Deze gebeurtenissen geven, naar mening van verzoeker, blijk van het algemeen ongenoegen van de bevolking betreffende de overheid die omgekocht is en niet in staat is om de problemen in het land aan te pakken.

De bestreden beslissing stelt dat Bagdad zelf een groot aantal IDP's uit andere gebieden van het land opvangt om de veiligheid in de stad te beoordelen. Verzoeker stelt zich de vraag naar de relevantie van dit argument: *"het feit dat Bagdad mensen uit zones die nog erger getroffen worden, ontvangt, bewijst in geen enkel geval de afwezigheid van blind geweld in de hoofdstad. Het lijkt voorts logisch voor de verzoeker dat personen die niet noodzakelijkerwijs de veiligheidssituatie in de verschillende gebieden van hun land kennen, naar Bagdad willen trekken, dat uiteindelijk toch de hoofdstad van het land is."* en keurt af dat in het verslag van CEDOCA geenszins gewag wordt gemaakt van de omstandigheden in dewelke de IDP's vrijwillig zijn teruggekeerd.

Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat Bagdad een functionerende grootstad is en dat het openbare leven niet is stilgevalen, werpt verzoeker nog op dat het openbare leven in 2006 en 2007, 2014 en begin 2015 evenmin was gestopt, maar dat het Commissariaat-generaal in deze periode desalniettemin het algemeen beleid voerde waarbij personen afkomstig uit Bagdad die asiel aanvroegen wel in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij besluit dan ook dat het duidelijk

is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Bagdad, Irak en hem minstens de subsidiaire bescherming toegekend moet worden.

In een tweede onderdeel – dat zich verder toespitst op artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet – onderstreept verzoeker dat UNHCR stelt dat heel Irak getroffen werd door de huidige crisis en dat zij er bij andere landen op aandringt om geen gedwongen terugkeer naar Irak uit te voeren, zonder onderscheid tussen regio's. Verzoeker onderstreept dat noch in de vreemdelingenwet, noch in de Kwalificatierichtlijn een spoor te vinden is van een vergelijking tussen de verschillende regio's van hetzelfde land om het bestaan te bepalen van ernstige bedreigingen tegen het leven, van willekeurig geweld of gewapend conflict. Hij besluit dat het niet relevant is dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn dan anderen en laakt dan ook de motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze een notie van vergelijking inschrijft in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bovendien is verzoeker de mening toegedaan dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet geenszins spreekt van een zekere mate of een bepaalde intensiteit van willekeurig geweld. Integendeel, de aanwezigheid van willekeurig geweld impliceert bedreigingen tegen het leven van burgers. Hij verzet zich tegen de overwegingen in de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat er in Bagdad weliswaar sprake is van een situatie van willekeurig geweld, doch dat de mate van het willekeurig geweld niet hoog genoeg is om overeen te komen met de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker is nog van mening dat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar ernstige redenen om te geloven dat, *“als de eiser in brand werd gestoken, zou hij een reëel risico oplopen op ernstige schade.”*

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omdat de motivering niet voldoende adequaat is in licht van de informatie die vervat ligt in *“UNHCR. Position on returns to Iraq”*. Bovendien herhaalt verzoeker dat het Commissariaat-generaal tot in augustus 2015 het algemeen beleid voerde waarbij personen afkomstig uit Bagdad die asiel aanvroegen wel in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Daar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, volgens verzoeker, op geen enkele wijze motiveert welke veranderingen hebben plaatsgevonden in Bagdad om sindsdien de subsidiaire bescherming te weigeren, worden de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden.

Verzoeker wijst in dit verband voorts opnieuw op de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en stelt vast dat de commissaris-generaal naar een aantal vaststellingen verwijst zonder op enige wijze zijn beweringen te staven (aangaande twee documenten, URL's en e-mails).

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Irak 2015: A Catastrophic Normal”* van 1 januari 2016, het artikel *“Iraq Body Count. Documented civilian deaths from violence”* van 2016, COI Focus *“Veiligheidssituatie in Bagdad”* van 29 april 2016, *“Note de politique de traitement: Irak”* van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2015, van 3 september 2015, van 26 oktober 2015 en van 28 april 2016.

2.2.2. Op 29 juni 2017 laat verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: actualisering van het verzoekschrift aangaande het luik over de subsidiaire bescherming met nieuwe “evenementen” die in Bagdad hebben plaatsgevonden sinds 20 april 2017.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met dezelfde actualisering van het verzoekschrift over.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen

zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht hoe hij de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht – naast het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel – zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) er aan zijn verklaringen over de vervolgingsfeiten waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest, geen enkel geloof kan gehecht worden; (ii) verzoeker bij aanvang van zijn asielrelaas stelt einde juli 2013 te zijn aangesproken door K. en verklaart bij hem in de auto te zijn ingestapt, doch dat hij niet weet of K. in zijn auto al dan niet in het gezelschap was van een ander persoon, wat opmerkelijk is mocht verzoeker daadwerkelijk in de auto zijn gestapt; (iii) verzoekers tegenstrijdige verklaringen over het doel van de hem opgelegde missie het weinig geloofwaardige karakter van zijn asielrelaas verder onderstreept; (iv) het enigszins opmerkelijk te noemen is dat verzoeker minstens M. – die hij omschrijft als een goede vriend – niet inlichtte over het feit dat het al-Mehdi-leger hem in het vizier had noch over het feit dat verzoeker Irak ontvluchtte; (v) het bedenkelijk is dat hij geen eensluidende verklaringen aflegt betreffende eventuele bezoeken van de militie aan zijn familie, na zijn vertrek uit Irak; (vi) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (vii) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 maart 2017 (CG nr. 1524303), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Verzoeker dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid

ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2016 werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker. Deze beslissing werd voor wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet bevestigd bij arrest nr. 181 688 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 februari 2017. De Raad oordeelde in dit arrest dat verzoekers asielrelaas als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd en dat dienvolgens in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van dezelfde wet kan worden aangenomen:

“2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

(...)

2.2.5.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas. De verschillende vaststellingen hebben volgens haar betrekking op elementen die onbelangrijk zijn of op details en zijn derhalve niet van aard om de geloofwaardigheid van haar relaas te ondermijnen. Voorts meent verzoekende partij dat haar verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd door verwerende partij en tracht zij de verschillende door verwerende partij gedane vaststellingen in een ander daglicht te stellen door haar verklaringen tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar gehoor op het Commissariaat-generaal te citeren en te verduidelijken. Volgens verzoekende partij blijkt hieruit dat zij wel degelijk in staat was op een doorleeft en gedetailleerde wijze haar asielrelaas uiteen te zetten en dat van tegenstrijdigheden geenszins sprake is. Daarnaast stelt verzoekende partij dat rekening gehouden moet worden met het gegeven dat deze gebeurtenissen dateren van drie jaar geleden waardoor van haar niet verwacht kan worden dat zij zich nog details zou herinneren. Dit geldt des te meer nu deze gebeurtenissen een grote indruk op haar maakten en verzoekende partij dan ook zeer gestresseerd was. Bovendien brengt een gehoor op het Commissariaat-generaal eveneens veel stress met zich mee, waardoor het normaal is dat verzoekende partij een terughoudende houding aanneemt.

2.2.5.2. Vooreerst wijst de Raad er in verband met de opmerking van verzoekende partij dat een gehoor op het Commissariaat-generaal veel stress met zich meebrengt en zij dan ook een terughoudende houding aannam, op dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument van verzoekende partij veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verder onderstreept de Raad dat de door verwerende partij gedane vaststellingen allen betrekking hebben op elementen aangaande de kern van haar asielrelaas, met name de gebeurtenissen omwille waarvan zij haar land van herkomst verlaten heeft. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij

het eerste interview. De vaststelling dat verzoekende partij er niet in slaagt op een gedetailleerde, spontane en doorleefde wijze te vertellen over de feiten die de rechtstreekse aanleiding waren voor haar vertrek uit Irak en hierover bovendien incoherente, tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegt, doet wel degelijk op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift weliswaar aangeeft dat zij niet akkoord is met de wijze waarop haar verklaringen geïnterpreteerd werden en oppert dat de motieven van verwerende partij niet stroken met de inhoud van het gehoorverslag, doch kan zij dienaangaande niet overtuigen. Immers beperkt zij zich in haar verweer tot het citeren van de tijdens haar gehoor gegeven verklaringen die de motivering van verwerende partij dat zij vaag blijft en uiterst beknopt antwoordt louter bevestigen, tot een partiële weergave van bepaalde verklaringen waarbij zij relevante delen waarop de vaststellingen van verwerende partij gebaseerd zijn weglaat en tot het post-factum naar voren schuiven van een wijze waarop haar verklaringen tevens geïnterpreteerd kunnen worden terwijl dergelijke interpretatie niet ondersteund wordt door de inhoud van de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst en van het gehoorverslag van haar gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stukken 5 en 12). De vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden worden, in tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift, wel degelijk ondersteund door de inhoud van de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst en van het gehoorverslag van haar gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stukken 5 en 12).

De vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden kunnen evenmin verklaard worden door het gegeven dat de feiten dateren van drie jaar geleden en dat deze feiten bij verzoekende partij veel stress veroorzaakten. Immers kan redelijkerwijze verwacht worden dat dergelijke ingrijpende gebeurtenissen – verzoekende partij werd benaderd door een militielid en er volgden nadien nog twee bezoeken bij haar thuis door verschillende militieleden waarbij zij en haar familie bedreigd werden – in het geheugen van verzoekende partij gegrift staan en zij hierover zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen kan afleggen.

2.2.6.1. Waar verwerende partij het opmerkelijk acht dat verzoekende partij haar goede vriend M. niet inlichtte over het feit dat het al-Mehdi-leger hem in het vizier had noch over het feit dat zij Irak ontvluchtte, stelt verzoekende partij dat zij haar vrienden enkel onrechtstreeks heeft ingelicht omdat zij vreesde dat de milities haar of haar familie iets zouden aandoen indien ze te weten kwamen dat zij haar vrienden op de hoogte had gebracht. Ook moet rekening gehouden worden met haar jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen.

2.2.6.2. De Raad acht het evenwel frappant dat verzoekende partij, die zich blijkbaar wel zorgen maakte ver het lot van haar familie, anderzijds haar goede vriend niet zou hebben ingelicht over het feit dat het al-Mehdi-leger hem in het vizier had noch over het feit dat zij Irak ontvluchtte. Gezien haar vriendschap met M. en de ernst van de bedreigingen kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekende partij meer interesse aan de dag zou leggen omtrent het lot van haar vriend en hem minstens op de hoogte zou hebben gesteld van wat er zich precies afspeelde. Haar jonge leeftijd ten tijde van de feiten (19 jaar) volstaat geenszins om te verklaren waarom zij dit niet heeft gedaan. Dat zij haar vriend niet heeft ingelicht uit vrees dat de milities haar of haar familie iets zouden aandoen, houdt overigens geen steek, daar dit risico sowieso reeds bestond gezien verzoekende partij weigerde de opdracht van de milities uit te voeren en de milities haar reeds gewaarschuwd hadden dat zij haar of haar familie iets zouden aandoen indien zij de opdracht niet zou uitvoeren (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 15/04/2016, p. 11). Dat zij haar vriend louter zou hebben gezegd de sjiitische wijken en plaatsen onder toezicht van het al-Mehdi-leger te mijden, kan, gelet op de ernst van de omstandigheden, minstens opmerkelijk genoemd worden.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in verband met de door verwerende partij vastgestelde incoherenties in haar verklaringen over eventuele bezoeken van de militie aan haar familie na haar vertrek uit Irak “handhaaft dat de militieleden één keer bij zijn ouders zijn langsgekomen nadat hij uit het huis gevlucht was”, meent de Raad dat deze opmerking geenszins volstaat ter weerlegging van de motivering in de bestreden beslissing dat door verzoekende partij incoherente verklaringen werden afgelegd betreffende eventuele bezoeken van de militie aan haar familie, na haar vertrek uit Irak. Meer bepaald werd vastgesteld dat verzoekende partij bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal spontaan vertelt dat haar familie kort na haar vertrek uit Irak opnieuw bezoek kreeg van de militie, doch, wanneer er later in het interview gevraagd wordt hoe vaak haar familie na 26 augustus 2016 nog benaderd werd door de militie, dient zij het antwoord schuldig te blijven om vervolgens te zeggen zich terug te kunnen herinneren dat het om een eenmalig feit ging. Het louter herhalen dat de militieleden één keer bij haar ouders zijn langsgekomen, weerlegt deze incoherentie op geen enkele manier.

2.2.8.1. Verder merkt verzoekende partij nog op dat, zoals zij ook verklaard heeft tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, zij gedurende het tweede huisbezoek van de militieleden op 26 augustus 2013 geslagen werd op haar hoofd. Ter staving van deze gebeurtenis voegt verzoekende partij thans als bijlage bij haar verzoekschrift een Iraaks medisch attest d.d. 27 augustus 2013 en een Belgisch medisch attest d.d. 16 juni 2016 (bijlagen A3 en A4).

2.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel vooreerst op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Inzake het neergelegde Iraaks medisch attest d.d. 27 augustus 2013 dient verder te worden opgemerkt dat desbetreffend document slechts een fotokopie betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De bewijswaarde van documenten afkomstig uit Irak is hoe dan ook relatief, gelet op het gegeven dat documenten in Irak makkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn (zie "COI Focus" betreffende "Irak. Corruptie en documentenfraude" d.d. 8 maart 2016 (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 3)).

Inzake het Belgisch medisch attest d.d. 16 juni 2016, waarin vastgesteld wordt dat verzoekende partij een gebroken tand heeft en een litteken op haar bovenlip, bemerkt de Raad nog dat zulk medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, doch kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). De door verzoekende partij aangebrachte medische attesten vermogen derhalve niet de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas te herstellen.

2.2.9. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat "de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd". Zoals supra werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 15 april 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke

wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog een psychologisch attest d.d. 19 juli 2016 neer dat zij eerder reeds per fax d.d. 13 oktober 2016 aan de Raad overmaakte. De Raad stelt evenwel vast dat dit attest niet van aard is om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen. In zoverre verzoekende partij hiermee wil aantonen dat de vaagheden en tegenstrijdigheden in haar verklaringen te wijten zijn aan haar psychologische toestand, stelt de Raad vast dat uit het attest louter blijkt dat zij te kampen heeft met psychische problemen doch niet dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekende partij brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij. Verder merkt de Raad nog op dat dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar psychische problemen opliep. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

2.2.15. Het middel, in zover het betrekking heeft op de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van deze wet worden aangenomen."

Voor zover de beslissing van 3 juni 2016 verzoeker de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet weigert, werd deze door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 februari 2017 vernietigd.

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest en beperkt zich in onderhavig arrest derhalve tot de motivering in de bestreden beslissing aangaande de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en de middelen van verzoeker in zijn verzoekschrift dienaangaande.

2.7.1. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde, als de in het administratief dossier opgenomen (zie mappen 'Landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burger-slachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 65.511 ontheemde gezinnen (391.224 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 44.358 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Iraakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Iraakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Iraakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit recente persartikels en rapporten, toegevoegd aan het verzoekschrift, het aanhalen van cijfermateriaal aangaande het aantal burgerslachtoffers in Bagdad en de argumentatie dat het niveau van willekeurig geweld in Bagdad bijzonder hoog is en van die aard is dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico betekent op levensbedreiging, dat het geweld arbitrair is, specifiek gericht op burgers, dat elke inwoner van de stad het risico loopt om het slachtoffer te worden van een aanslag en dat de situatie blijft escaleren toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Ten overvloede dient nog te worden opgemerkt dat verzoekers kritiek op de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus van 23 juni 2016, zijnde een gebrek aan actualisering van de informatie, een gebrek aan diversiteit van de bronnen, een gebrek aan volledigheid een verkorte weergave van de werkelijkheid allen niet gegrond kan worden geacht daar verzoeker met het betoog in het verzoekschrift geenszins aantoonde dat de erin vervatte informatie niet correct zou zijn, doch tevens niet langer relevant is aangezien voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad mede is gesteund op de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017, die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Ook de verwijzing naar de arresten nrs. 165 615 en 165 616 van de Raad van 12 april 2016 en naar arrest nr. 169 112 van de Raad van 6 juni 2016 is *in casu* niet

dienstig daar in deze arresten werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval. Het was dan ook in het licht van het ontbreken van actuele informatie dat de Raad zich in voormelde arresten verder enkele bedenkingen maakte omtrent de pertinentie van een aantal overwegingen in de toen bestreden beslissingen. In zoverre verzoeker voorts op algemene wijze wijst op het sektarisch geweld ten aanzien van soennieten in Bagdad, dient erop gewezen dat, hoewel uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat soennieten in Bagdad inderdaad een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde gewelddaden, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven soenniet te zijn in Bagdad aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker noch tijdens zijn gehoren, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad. Immers, nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, behoudens zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, gedurende de laatste jaren als soenniet persoonlijk concrete problemen kende in Bagdad. Waar verzoeker het Commissariaat-generaal verder verwijt dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is, benadrukt de Raad dat de motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen niet vereist dat het Commissariaat-generaal ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. Het Commissariaat-generaal moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog verwijst naar de reisadviezen van Canada, Verenigd Koninkrijk en België, benadrukt de Raad dat een reisadvies slechts gericht is op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Iraakse nationaliteit bezitten, gezien een reisadvies niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Louter wijzen op het objectief gegeven dat het geweldsniveau verschillend is afhankelijk van regio – zoals ook blijkt uit het rapport van UNHCR van 2016 – impliceert geenszins dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een vergelijking tussen verschillende regio's van hetzelfde land introduceert aangaande de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat Bagdad niet in vergelijking wordt geplaatst ten opzichte van andere regio's, maar wordt daarentegen de concrete situatie aldaar uitvoerig besproken.

2.7.2. Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.8. Voorts kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen opwerpt.

De Raad wijst erop dat alle referenties in de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 23 juni 2016 en de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017, met inbegrip van de websites en de volledige URL's waar de informatie waarnaar wordt verwezen in de voetnoten kan worden teruggevonden, volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van voornoemde COI Focus-en achteraan het document, en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij *in casu* ook tracht te doen in

voorliggend verzoekschrift. Verzoeker kan dan bezwaarlijk ernstig volhouden dat zijn rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd.

De Raad benadrukt te dezen nog dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat de verplichtingen vervat in voornoemd wetsartikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de *feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden* (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, BS 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het KB van 11 juli 2003, dat stelt: (...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Uit de rechtspraak van de Raad van State (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301) blijkt overigens duidelijk dat voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. Rekening houdend met voornoemd verslag aan de Koning, het advies van de Raad van State en de rechtspraak van dit rechtscollege, besluit de Raad dat de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 23 juni 2016 en van 6 februari 2017, dat een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van voormeld KB valt zodat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van dit KB te dezen dan ook niet dienstig is.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS